

ÁGH ISTVÁN

Virágasszony

ÁGH ISTVÁN (1938) Budapest

A lányokat virágnéven becéztem,
s kinyíltott minden lánnyá lett virág,
buja illat kábított közelükben,
dalra keltek rejtett metaforák,
ibolyával pillantott a szelídség,
gyapjas kökörcsint vett föl a tavasz,
az aranyesőt másvilági szépség
ragyogtatta, nem földi pirkadat,
jácint kulcsával jutottam a kertbe,
csöngetett minden nyíló tulipán,
betakart meleg hóval a cseresznye,
fehér kökény, szírom, fehér akác.

Úgy látszik, mintha virágnyelven szólnék
újítván a kopott hasonlatot,
bár egyetlen szerelem szenvedélyét
osztottam szét azon a tavaszon,
hogy az érzést sokszorosra fokozzam,
lány és virág, viráglány, lányvirág
egyesült, mintha már valódi volna
a láthatárig tartó látomás,
belevetve a nem múltó időbe,
míg előlem az élet elszalad,
az a virág már nem nyílik jövőre,
midőn a lányok elhervadtanak.

Hervadt virágok raktára a házban,
a kreatív szépérezék foglyaként,
ünnepek, vendégjárás maradványa,
rózsabimbó és liliomlevél
függ száradtan a kosárban a falról
a gázkonvektor őrlángja fölött,
valamit eltitkolt a háziasszony,
míg a konyhába települt az ősz,
s a régi csokor fölismerhetetlen,
csupán a szigligeti szuvenír,
a napraforgó sárgul friss színekben,
mintha élne az örök krepp-papír.

Talán azért gyűjtötte olyan szorgos
szótlansággal, hogy mentsen valamit,
akár egy tiszta menyasszonyi csokrot,
mit az idő kiseddé alakít,
vagy éppen a jövője koszorúi
alatt főzött, és ebédet adott
a virágasszony, itt Budán, de úgy is
maga ültette paksi mályva volt,

halványlila szirmait tavaly őszig
lebegtette a friss dunai szél,
azóta fehér rózsába rejtőzik
kitűzve a száraz kóró közé.

Személyes purgatórium

Talán nem is én vagyok
az a szomszéd, akit látnak,
aki a harmadikon
ajtót zár a gangnak háttal,

a ház úgy viselkedik
vele, mint egy idegennel,
nincs mit mondjanak neki,
ő sem ért azon a nyelven,

ez már másfajta csapat,
ahol ő maradt a régi,
a sírbolt sem ugyanaz,
ha belsejét kicserélik,

szörnyű századot idéz
az új nemzedékek ellen,
elfekvőbe illenek,
vitessék már oda innen!

leviszi a szemetet,
kinyitja a postaládát,
boltból jön, a kenyeres
szatyor terhe húzza vállát,

elsántít a taxihoz,
távolabbra négy keréken
száguld, mint a bajnokok,
felejtene szerencsétlen,

de egy másik nyomorék
közelít szemben a járdán,
a karambol megkísért,
mintha benne magát látná,

két husáanggal araszol,
feje fölhogad nyakáról,
arcán győzelmes vigyor,
te is így jársz nemsokára!

célkeresztnek áll ki majd
otthon, érve aajtájába,
még nincs itt a pillanat,
míg a kulcs forog a zárban.

Mégis ugyanaz vagyok,
akit a tükörben látok,
fiatalos arcomat,
szétpókhálózták a ráncok,

a vénség fájdalmai
korom szerint sanyargatnak,
vesztésem drámai
színterén épen maradtam,

lelkem azt szenved most,
hogyan az öröklétre készül,
itt a purgatórium
a kárhozat lángja nélkül,

bűnömet vezekelem
szikkadt, társtalan magánnyal,
magamban ebédelek,
kitalálom vacsorámat,

asszonyként teszek-veszek,
tűbe próbálom a cérnát,
partvisnyéllal evezek
gyors napjaim örvényén át,

most már nem kísértenek
elszabadult szenvedélyek,
élek, mint egy remete,
míg a dolgom el nem végzem,

fényképet szölongatok,
pedig nem remélek választ,
az időből mosolyog,
elindulhatnék utána.

Jó volt

Jó volt szüntelen emlékezéssel
tölteni ezt a másfél évet,
özvegyen sem egyedül éltem,
hiába tűnik képzelgésnek,

a párom csak addig hiányzott,
míg valahonnan haza nem tért,
eleven asszonyt szült az álom,
érintettem a lüktetését,

még a rossz is megjavult itthon,
égi szállás a menedékem,
mégis éreztem valami titkot,
amit nem lehet fölfogni ésszel,

a létezésem ellenem szólt,
mert magamon kívül kerültem,
s mitől állt vissza egyensúlyom
békéje, májusi derűje?

talán a nagy szeretkezéstől,
hogy megesett a lehetetlen,
forró nyár sugárzott öléből,
s nem hittem el, mire ébredtem.

A bánat orgonája

Sír a parkett, mikor
szobájába lépek,
nyikorognak lazán
záró eresztékek,

mintha már felőle
hallanám a hangot,
amit elmúlása
végleg elmulasztott,

s amit életében
elfojtott a lárma,
az itt hagyott tárgyak
jajgatják utána,

úgy gondolom, ami
természetes lenne,
nem a földi okok
szerint folyik minden,

mert az ajtó, mintha
hangján nyikorogna,
magyarázhatatlan
rezzen meg az ablak,

reng az ágy, attól hogy
halva feküdt benne,
mintha minden hang a
torkából eredne,

s rákezd, ha valaki
belép a szobába,
megszólal az örök
bánat orgonája,

anélkül, hogy rejtett
jelenlétét tudnám,
kísértetet játszik
a klaviatúrán.

Hiányérzet

Gyászomat más hiány is terheli,
és nem tudom már soha jóvátenni,
mit a halálfélelem visszatartott,
s a kényeztetés végleg elmaradt,
mialatt szorgalmasan óvtalak,
a lelked is ápolni kellett volna,
halálközelben távoli a jókedv,
érintkezésünk alkalmak szerint
az illető testrészekkel volt csupán,
fölköltöttem, elhelyeztettem,
karod húztam, lábad emeltem,
még nehezebben soványra fogyva,
azért kellett az ágyad mellé csúszva
virrasztanod egy egész éjszakát,
ilyen gondban eszembe sem jutott,
mi most olyan szomorúan hiányzik,
és amíg élek, hiányolhatom,
fényképed előtt kezdek játszani
a dédelgetés szinonimáival,
közös emlékünk virágoztatom,
kezed leheletemmel melegítem,
simogatlak egyujjú pamutkesztyűvel,
s várom, hogy megjelenjen mosolyod,
kis mamácskám, dvirágom, döndbirágom!

Négy keserves

1.

Megszelídült vadgerlice
ült a fára estelente,
hosszú némaságba békült
napok óta, párja nélkül,

egy maroknyi szürke bánat
súlyától az ág leszáradt,
mintha nem is lenne szárnya,
esni készült kőre válva,

fölnyúló fekete kézen,
karmok közt lapult az égben,
onnan szórt halálos átkot,
amit a tolla sugároz.

2.

Kitörtem a kezemet,
úgy ölelsz meg engemet,
nem nézel bepólyált bábnak,
óvatosan közeledsz,

két mell között durva gipsz,
attól feszül ránk az ing,
súlya négy és fél kilót nyom,
megkondul, ha ölelik,

mint a harangban a gyász,
hangja elsírja magát,
felvesszük egymást a végén,
mint a végleges ruhát.

3.

Úgy váltam el kedvesemtől,
mint a csillag a fényétől,
nem is váltam, elszakadtam,
a sötétség elragadta,

már csak álmaimban kószál,
mint egy szélfúttá szalmaszál,
ijeszt, ami máskor áldott,
lidérc lobog a mocsárból,

fölkelhet a hajnalcsillag,
vénembert már nem vigasztal,
lassan hatni kezd a méreg,
amit teremtek az évek.

4.

Hogy került ez a falusi fecske
egyszerre a budapesti gangra?
miért ide szállt az emeletre,
mintha nem is lenne még kihalva,

megvillant a félhomályos udvar
szakadéka mélyén, mint a szikra,
ismerős árny szárnya bökött rajtam,
mint mikor a víz tükrét nyilazta,

aztán megült a konyhával szemben,
talán kereste a feleségem,
vagy éppen ő, hogy dolgom figyelje,
megjelent egy kismadár képében.